

ע"פ 39964/01 - עליאן מוחמד עיסא נגד מדינת ישראל - עירית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 16-01-39964 עיסא נ' עירית ירושלים

בפני כבוד השופט משה יווד הכהן
علیאן مוחمد عيسا ع"י ב"כ עו"ד סامي ארשיד
המערער
נגד
מדינת ישראל - עירית ירושלים ע"י ב"כ עו"ד מורה דודי
המשיבת

פסק דין

לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט ת' גמרוד), מיום 16.1.17, בגין דחאה בית המשפט كما אמר בבקשת המערער לבטל פסק דין שניתנו בהעדרו (ת"פ 7616/14).

הבקשה בגין ניתנה החלטה נגעה בשורה של תיקים המתיחסים לערער והנוגעים למכלול הנמצאת בשכונת בית צפאפה בירושלים. רשימת התקדים מפוררת בפסקה 2 להחלטת בית משפט קמא.

בבית משפט קמא טען המערער, כי הוא קיבל בעבר ברירות קנס מעת המשיבה ובחילוק התנהלו הליכים משפטיים בפני בית המשפט. לדבריו, ביום 13.8.1.17 הוא הגיע להסדר כולל עם המשיבה על איחוד כל התקדים נגדו ותשולם סכומים קבועים ורכזפים מידית חדש. לטענתו, עמד בהסדר ומ עבר אליו לא קיבל הזמנה חדשה למשפט או כל דוח אחר. אולם, המשיבה ממשיכה לשולח לו הודעות קנס, בניגוד להסדר. לטענת המערער, בהליך קמא, הוא למד על ההודעות ופסק דין שניתנו בהעדרו רק באמצעות המשטרה, בשעה שהתקשרה אליו והודיעה על מימוש פקודות המאסר. לטענתו, פנה באמצעות בא כוחו למזכירות המשפט, והתברר לו כי אכן קיימים מספר פסק דין שניתנו בהעדרו ללא כל הودעה בעניין. עוד לטענתו, מחלוקת הפיקוח מתעלמת מההסכם שנעשה עמו ומוסיפה מיד שבוע מספר תיקים של ברירות קנס, אשר חילוקו הגדול על שם המכלול ולא על שמו של המערער.

הערער צירף לבקשת תצהיר שבו נתען, כי לא קיבל כל הזמנה לדין וכן לא כתוב אישום חדש לגבי הליכים שהתנהלו נגדו בפני בית המשפט וכי רוב ברירות הקנס צוינו בדיון ושלא כדין ונרשמו והוגשו מבלי שפקח בקר במקומם ולא כל התראה. המערער טוען, כי הוא עומד בהסדר עם המשיבה בנוגע לתשלום בעבירות הקנס.

לאור זאת, עתר המערער לביטול פקודות המאסר שהוצאה נגדו וכן לביטול עיקולים על חשבו הבנק השיר לו שהוטלו

עמוד 1

כתוצאה מפסיקי הדין שניתנו נגדו.

בתגובהה לבית משפט קמא טענה המשיבה, כי מדובר בשורת דו"חות שנמסרו למערער, אשר בחר שלא להתציב בפני בית המשפט ולטעון את טענותיו. עוד נאמר, כי ההסדר המדובר עשה בשנת 2012 לפני שנרשמו הדו"חות נשוא הבקשה, ודו"חות אלה אינם נכללים בהסדר שאלוי צורפה רישמה של תיקים. עוד טוען כי במסגרת ההסדר התחייב המערער להציג קרטוניה ולא הבahir אם עמד בתנאי זה. עוד נאמר, כי חלק מהדו"חות ניתנו על הצבת סחורה במעבר ציבורי ואין קשרים להצבת קרטוניה. לאור האמור, התנגדה לבקשה.

בתשובה המערער לתגובה המשיבה טוען, כי המשיבה לא צרפה ولو בدل ראה לנוכנות טענותיה ואף לא צרפה כל אישור מסירה למערער עצמו ו/או לבא כוחו ממנו ניתן ללמידה על ההזדמנות לדין ועל קבלת הדו"חות. עוד טוען, כי בהתאם להסדר בין הצדדים ולתיקים שונים שהתנהלו בפני בית המשפט, ב"כ המערער ומשרדו הם אלה שייצגו את המערער. עוד התבקש בית המשפט להזמין את המערער ולחקרו אותו על תצהירו על מנת שבית המשפט יוכל לחסוך את הדיון והכרעה בנוגע לטענות המשיבה בדבר הצבת קרטונים במעבר ציבורי. עוד טוען המערער, כי הוא אינו מבצע כל עבירה וכי בעבר הוא זוכה מהליך אחר שבו הושם באוטן עבירות.

ההחלטה קמא

בהחלטתו מושא הערעור ציין בית המשפט קמא, כי במועדים שונים נרשמו למערער דו"חות בגין הנחת ארגזים, עם פירות, עם ירకות, פרחים ברוחב/במעבר ציבוררי ללא היתר בכתב מאות המשיבה.

עוד ציין, כי לאחר שהמערער הזמין ולא התקיב לדיניהם בעניינו, ניתנו פסקי דין בהעדר הגנה במועדים שונים מחודש אוקטובר 2014 עד לסוף שנת 2015.

בית המשפט דחה את טענת המערער, כי לא קיבל את ההזדמנות לדיניהם. מדובר במלعلاה מ-30 דו"חות שנרשמו במועדים שונים ועל ידי מספר פקחים בהם נקבעו מועדים שונים לדין. בית המשפט ציין כי לטובת רשמי הדו"חות עומדת חזקת התקינות לפיה האמור בדו"ח משקף את העבודות וחזקה זו לא נסתרה, אלא באמירה סתמית וכללית של המערער אשר לא נתמכה ولو בראשית ראייה. בית המשפט הוסיף, כי לא סביר שהפקחים השונים רשמו במועדים שונים דו"חות שכולם שקרים. יתרה מכך, אחד הדו"חות נמסר ביד, נראה לבנו של המערער ולא נמסרה התייחסות לכך. עוד נאמר, כי טענות המערער לפיה הדו"חות נרשמו בדייעבד מבלי שהפקחים היו במקום היא סתמית וכללית וטוב היה עשו אלמלא טען אותן.

באשר להסדר התשלומים עם המשיבה, ציין כי מדובר בהסדר חדש ינואר 2012, כאשר הדו"חות נשוא התקיים המדוברים נרשמו בשנים 2014 ו-2015. וכן יש לדחות הטענה כי ההסדר מתיחס גם לאותם דו"חות והאמירה כי עמד באותו הסדר אינה רלבנטית כתוצאה בטיקם המדוברים. לא זו אף זו, אותה טענה אף מעידה כי המערער ממשיר לבצע עבירות על אף שבמעבר הורשע ונגזר דין.

ביה המשפט גם דחה את טענת המערער, כי במסגרת ההסדר הובטח לו כי לא ירשמו לו דו"חות. נקבע כי עיון בהסדר מעלה, שנקבעו תנאים לאי רישום דו"חות (הצבת קרטונייה) והמעערער לא טען כי עמד באותו תנאי וברור כי לא הוכיח את קיומו. עוד נאמר, כי המערער מציג טענות סותרות, כאשר מחד לדבריו יש לבטל את הדו"חות משום שניתנו שלא כדין ומайдך הוא מבקש לבטלם על מנת להגיע להסדר.

לאור האמור, דחה בית המשפט את הבקשה לביטול פסק הדיון וכן את הבקשה לביטול הליכי גביה.

עיקרי הטענות בערעוץ

בערעוץ שהוגש חזר המערער על טענתו כי לא קיבל לידי או לעסקו כל הזמנה לדין או כל דו"ח הנוגע לשchorה שלו, ובמיוחד כאשר הציב קרטונייה בהתאם להסדר עם המשיבה. לטענתו, בית המשפט קמא לאבחן את בקשתו לעומק והסתמך על טענות המשיבה שנטענו ללא כל אסמכתא ולא כל נימוק. בנוסף, נטען כי בית המשפט טעה בכך שראה במעערער כמו שambil זלזול בבית המשפט ובhallיכם המשפטיים, כאשר מתיק בית המשפט עליה, כי מדובר רק בארכבה אישורי מסירה, שבשלושה מהם צוין "לא נדרש" ובאחד מצוין כי "הכתובת אינה נכון". עוד נטען, כי בית המשפט טעה בקובעיו כי המערער אינו עומד בתנאי ההסדר מבלי שהוכיח לפני ההפך. בנוסף נאמר, כי לערער אין בנימין אלא רק בנות ולכן לא יתכן שאחת ההזמנות לדין נמסרה לידי בנו, כתענת המשיבה. עוד נאמר, כי בית המשפט שגה בכך שלא אפשר לערער להיחקר על תצהירו וכן לא שמע את פקחי העירייה.

בנוסף צוין, כי ההסתמכות על חזקת התקינות המינימלית אינה מוצדקת, כאשר ארבעה אישורי מסירה חזורו ללא מען ולגבי היתר מצוין כי הכתובת אינה נכון. עוד נטען, כי אין לקבל את הטענה שהמשיבה הצליחה לבקר 50 פעמים בעסקו של המערער ולרשום דו"חות, אולם לא הצליחה ولو בפעם אחת למסור לידי את ההזמנות לדין. המערער מוסיף, כי אין גם כל סתייה בהתייחסותו בין בקשתו לביטול פסקי הדיון שניתנו בהעדר לבין נכוןותם להגיע להסדר עם המשיבה, ככל שיורשע. עוד נטען, כי מחלוקת הפיקוח מגישה כל הזמן כנגד המערער תיקים חדשים ללא בדיקה וחילוק מוגשים בדייעבד מבלי שימושו בึกר במקום, תוך הסתמכות על מספר תעוזת הזהות של המערער.

ב"כ המערער מפנה להוראות סעיפים 240(א)(2)-(3) לחס"פ הקובעות, כי בית המשפט רשאי לדון נאשם שהוזמן ולא התיצב בתנאי שלא נגרם עיוות דין לנאים. לטענתו, אי התיצבות אינה מובילה באופן אוטומטי לשימוש בסעיף, ועל בית המשפט חלה חובה מוגברת לבחון את שאלת עיוות הדיון. נוסף על כן, הוא מפנה להוראת סעיף 130(ח) לחס"פ, המתירה לבית המשפט לבטל גזר דין בעבירות חטא או עוון שנitin שלא בפני הנאים, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התיצבות או שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ב"כ המשיבה טוענת בטענה, כי מדובר במלعلا מ-30 ביריות קנס שנרשמו כנגד המערער בגין הצבת סחרה למרחוב הציבורי, כגון ארגזים מלאים בפיריות, פרחים וכדו' מחוץ למ יכולת שבבעלותו. לטענתה, מבירור עולה, כי ביריות הקנס נמסרו לו ביד, אך הוא סירב לחתום על אישורי המסירה. המשיבה הציגה לדוגמא 21 העתקים של ביריות הקנס בהם עוסקת הבקשה, מהם ניתן ללמידה, כי על גבי כל ביריה מצוין שמו של המפקח שמסר את הזמנה, שמו של המערער, מועד הדיון והעובדה שסירב לחתום על הזמנה. המשיבה טוענת, כי לטובת רושמי הדו"חות עומדת חזקת התקינות

המינימלית שלא נסתירה ולטעמה לא עולה על הדעת שבכל כך הרבה הזדמנויות לא קיבל המערער ولو בירית קנס אחת. נוסף על כך טוען, כי ביריות המשפט בעניינו של המערער שהם מושא הערעור נרשם כולם בשנים 2014-2015, שעה שההסדר לו הוא טוען נערך בשנת 2012. מעבר לכך, ההסדר מתיחס להצבת קרטונייה המשמשת לאחסון קרטוניים ואינו קשור ל McCabe שבו המערער הניח את מרכולתו, כגון פרחים ופירות, למטרת הציבור הרחב. בנוסף, כי במסגרת הליכי הגביה חזרו מרבית התראות מן הטעם "לא נדרש". חזרת הדואר מטעם זה עולה בקנה אחד עם קיומן חזקתו המשירה הקבועה בתקנה 44(א) לתקנות סדר הדין הפלילי.

דין והכרעה

הଉירות שבין עסקין מעוגנות בסעיף 39(א)(1) לחוק העזר לירושלים, התשל"ח-1978 (שמירת הסדר והנקיון) ונושאות לצידן קנס של 475 ל"ג.

הרשעתו של המערער שלא בפניו בעוירות של בירית הקנס נשענת על הוראת סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד פ'**"). תכליתו של סעיף זה הינה "על ההליך הפלילי בעוירות קלות. נקודת המוצא של הדין היא מתן אפשרות לנאים אם הוא בוחר בכך שלא להיות נוכח בעת הדיון ובמקרה זה רואים אותו כМОודה בכל העובדות שככוב האישום ועליו לדעתuai התייצבות כמוות כהודה.

נקודת המוצא לכך הגדולה בסעיף 240 הינה שבעוירות מסווג זה ככל שהוא לא מוכן להוtier לבית המשפט את הרשעתו ואת גזרת הדיון. מכך מפיקים תועלתهن הנאים והן המערכת השיפוטית והציבור בכללו. אותו סדר כפוף לשיקול דעתו של בית המשפט אשר ימנע מהחייבו שעה שהוא סבור כי עשוי להיגרם עקב כך עיוות דין לנאים.

על פי סעיף 130 לחסד פ', זכותו של הנאשם שדין נוצר בהעדרו לפנות לבית המשפט בבקשתו לבטל את פסק הדיון. אמות המידה המנחות את בית-המשפט בבעאו להחליט בבקשתו לביטול פסק-דין קבועות בסעיף 130(ח) לחסד פ'. הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק-דין: קיום סיבה מוצדקת לאי-התיאצבותו של המבקש במשפטו או גרים עיוות דין לבקשתו כתוצאה מאיבטול פסק-הדין. התנאים אינם מצטברים. יוצא שם עולול להיגרם לבקשת עיוות דין עקב נעלית שעורי של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט עיתר בבקשתו לbijtol פסק-דין גם אם אי-התיאצבותו נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה בית-המשפט את בקשתו. במסגרת הדיון בבקשתו לbijtol לא נערכ דין בהליך הפלילי לגופו ולא נדונה באופן ישיר שאלת חפותו או אשמו של מבקש הביטול. לפיכך, אינה נדרשת בהקשר זה נוכחותו בהליך לצורך התרשם מأיפוי או לצורך חקירותו וכיוצא ב. בשלב זה בית המשפט בוחן רק אם עובר הנאשם את המבחן של קיום סיבה מוצדקת לאי-התיאצבותו או שמא דרוש ביטול פסק דין כדי למנוע עיוות דין. תכליתה של הבקשה היא לבטל את המשפט ולהניע מחדש את גלגולו הפלילי. אולם, על הנאשם המבקש זאת מוטל הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקנים טעימים המצדיקים את הנעת אותם גלגים מחדש ועל בית המשפט להשכנע מתווך המסתכנים המוגשים לו שמדובר במקרה מיוחד מוחדות המצדיקות מתן רשות לנאים להשתתף בהליך חוזר (ראו: רע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ' 739, 801 (2003); רע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' מנחם** (6.1.2009)).

כאמור, טוען המערער, כי ההזמנות לדין וגוררי הדין לא התקבלו על ידו, בשל כך שרובן חזרו עם הערות של "לא נדרש" או "כתבת לא נcona", ועל כן אי התיעצבותו מוצדקת.

אין בידי לקבל טענה זו של המערער.

בהתאם לחזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 ובסעיף 237 (א), (ג) לחסד"פ, בכל הנוגע לעבריות קנס - רואים את הודעה על ביצוע העבירה, ההודעה על תשלום קנס או ההזמנה למשפט כאלו הומצאה בידי הנאשם גם ללא חתימה על אישור המסירה, מקום בו חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, אלא אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את הודעה או ההזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקלבן.

באופן דומה מורה סעיף 237 הנ"ל, כי המצאה לפי חוק זה תהא בין היתר במקרים דואר רשום לפי מען האדם, עם אישור מסירה, כשם מקום בו המצאה לא בוצעה עקב סירובו של הנמען לקבל את המסמך - רשאי ביום"ש לראותו כאלו הומצא דין.

בנסיבות אלה, כאשר אישור המסירה בענייננו נושא תאריך, את שם הדור וחתימתו, וכן מצין במפורש, כי דבר הדואר חוזר מן הטעם ש"לא נדרש", הפסיקת קבעה מפורשות כי נסיבות כגון דא- מקומות גם מקומות את חזקת המסירה הקבועה בחוק, והנטל עובר לפתחו של המערער לסתור חזקה זו (רע"פ 13/7862 **אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל** (20.11.2013)).

מעבר לכך, על אף טענתו כי הכתובת לא נcona, המערער לא ציין בתצהיריו מהי הכתובת הנcona ועל כן חזקת המסירה לא נסתרה. יש לציין, כי הכתובת המופיעה באישור המסירה היא כתובות חנות המכולת המופיעה בכל הדוחות שניתנו לערער ובכל כתבי בית הדין, ומכל מקום המערער לא הוכיח אחרת. בהקשר זה ניתן, כי גם אם טענתו של המערער נcona, הרי שנקבע בפסקיה, כי החובה על האזורה לבדוק את הרשות מהי כתובתו הנcona, וכי מקום בו לא עשה כן, לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי דואר שנשלחו לכתובת השגיה לא הגיעו לידי (רע"פ 07/2096 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (1.5.2007)).

טענה נוספת בפי המערער היא, שהדו"חות ניתנו לו בניגוד להסדר עם המשיבה בשנת 2012. מעיוון בהסדר, אשר קיבל תוקף של פסק דין 9.1.12 מיום 9.1.12 עולה, כי "**מוסכם כי עם חתימת הסכם זה וכפוף להצבת הקרטוניה לא יהיה למאשמה שום טענות /או דרישות /או פניות ולא יופנו אליו שום דרישות בעניין הקרטוניה /או הקרטונים ואו המתkan של הפירות והירקות שבחזית החנות**" (סעיף 5 להודעה על הסדר).

מהחלטת בית משפט קמא עולה, כי המערער לא טען כי עמד בתנאי של הצבת הקרטוניה "**ובזרור כי לא הוכיח כי קיים את התנאי**" (סעיף 4 סיפה להחלטת בית משפט קמא). בהודעת הערעור בהליך שלפני טען המערער, כי הוא הציב קרטוניה במקום עסקו בהתאם להסדר, ואף צירף תמונות של הקרטוניה (נספח ג' להודעת הערעור). בידוע, כי בית משפט זה, שבתו כערצת ערעור, אינם בוחן ראיות כدرיך שבחנות הערכאה הדונית. כמו כן, מדובר במעשה

בראיות חדשות שהוצעו בשלב של העreauור, ללא שהובאה כל נימוק המניח את הדעת למה לא הובאו בהליך קמא ומדווע יש לקבלן עתה. בלבד מזאת, אצין, כי התמונות שצורפו להודעת העreauור מושחרות ולא ניתן לראות בהן כמעט דבר.

לא זו אף זו. טענתה של המשיבה כי מדובר בהצבת מרכולתו של המערער כגן פרחים ופירות בשטח ציבורי לא נסתרה על ידי המערער, וממילא הצבת מרכולתו כזו שאינה קרטונים אינה נכללת, על פניו, בהסדר עם המערער.

אשר על כן, אני דוחה גם את טענתה של המערער כי הדיו"חות ניתנו לו בניגוד להסדר שהגיע אליו עם המשיבה.

כמו כן, נדחת בזאת אף טענתו של המערער כי פקחי המשיבה רשמו לו דיו"חות שקרים, ובבלתי שביקרו במקום עסוקו, מטעמו של בית משפט קמא.

לאור כל האמור לעיל - העreauור נדחה. עיכוב ההליכים מיום 24.1.16 מבוטל.

המעערער יישא בהוצאות המשיבה בסך 2,000 ₪

המצוירות תעביר העתק פסק הדין לצדים.

ניתן היום, ב' באב תשע"ז, 25 ביולי 2017, בהעדר הצדדים.

משה יועד הכהן, שופט